

A family portrait featuring a man on the left with a beard and a dark sweater, a woman on the right with long brown hair and a grey sweater, and a baby in the center wearing a pink winter jacket and hat. The background is a soft, out-of-focus outdoor setting.

TARYHO SVĚT

Taras Povoroznyk
Martin Jaroš

xyz

Taryho svět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Taras Povoroznyk, Martin Jaroš

Taryho svět – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

xyz

TARYHO SVĚT

Taras Povoroznyk
Martin Jaroš

xyz

Tuto knihu věnuji naší nejmilovanější dcerušce.

ÚVODEM

Ahoj lidi. Po třech letech se k vám opět vracím s novou knížkou. Dlouhou dobu jsem se snažil zatajit některá malá i velká tajemství. Tabu, o kterých jsem se domníval, že není správné hovořit. Teprve teď a tady jsem se rozhodl otevřít před vámi svůj svět a prozradit, co jsem do této chvíle tajil. Zvu vás na exkurzi mým současným světem, ve kterém se toho hodně změnilo. Objevte TARYHO SVĚT.

Vezmu to všechno pěkně z gruntu...

Kapitola 1.

NOVÝ ŽIVOT

Chci vám prozradit pár věcí o sdílení soukromí. Je to zapeklitá věc, se kterou si mnozí nevědí rady. Sdílet své soukromí, nebo ne? A když jo, tak nakolik? Hodně známých lidí to nedělá. Spíše naopak, spousta z nich jaksí ze zásady skrývá před světem všechno kolem sebe právě proto, aby si to své soukromí udržela. Rozumím jim. Proč taky ne? Je to jen a jen jejich rozhodnutí a mají na něj právo.

Já jsem se na rozdíl od nich již před delší dobou rozhodl, že na YouTube některé věci ze svého soukromí sdílet budu. Řekl jsem si tenkrát, že neprozradím úplně všechno, ale téměř všechno. Některá tabu jsme si přeci jen se Stáňou ponechali. Již před těmi x lety jsem jednoho dne nabyl dojmu, že mi to vlastně nijak a v ničem neublíží. Uvědomil jsem si totiž jednu věc – stačí, když jeden člověk zjistí, kde bydlíš nebo kam a za kým chodíváš, s kým se scházíš a podobně, a v tu chvíli to je to stejný, jako kdybys to na sebe prozradil sám. Ono se totiž všechno poměrně rychle rozkecá.

Nezáleží na tom, jestli je to v Říčanech, nebo v jiném malém či velkém městě, jakmile tě někdo pozná, je to hned venku.

Když to na sebe člověk práskne sám, alespoň částečně zúží prostor pro nějaké dohady nebo fámy.

Proto jsem si řekl, že takové ty „zaručené zvěsti“ raději všem naservíruju pěkně sám, a to na stříbrném podnosu, tak jak to vidím já. Můj svět svýma očima. Každý totiž může vidět stejnou věc jinak, tak ať ji radši vidí stejně jako já.

Před nedávnem jsme se přestěhovali – z Říčan do Říčan, z bytu do rodinného domu. A zrovna tady, na nové adrese, jsem si opět položil tu starou známou otázku: Mám sdílet se svými fanoušky, jak vypadá můj nový dům zvenčí? Nezařadím tuhle informaci prozatím do šuplete „TABU“?

Mám zkušenost s tím, jak jsou lidi pohotoví a vychytralí. Kdybych do videa natočil svůj barák zvenčí, půjdou v tu chvíli na Mapy Google, otevřou si *street view* – pohled z auta, co jezdí v ulicích s kamerami na střeše a fotí baráky – a budou hledat stejný barák, dokud ho nenajdou. Pak sem budou jezdit třeba i z Brna a čekat, až vyjdu ven. To samý totiž dělali i před bytem, ve kterém jsme donedávna bydleli. Prostě jsem tam zničehonic začal potkávat cizí lidi. Třeba jsem se vracel domů z natáčení, nebo jsem naopak vycházel z bytovky ven a najednou – člověk! Nebo rovnou celá rodina v autě.

A já: „Dobrý den. Copak?“

A oni: „No... my jedeme až z Jihlavy, z Brna nebo, co já vím, z Benešova. My bychom rádi s vámi fotku. Jeli jsme sem jenom na náhodu, že vás třeba potkáme, a ono se to stalo. Měli jsme štěstí a povedlo se to.“

A to se právě muselo stát tak, že si našli nějaký záběr, výhled z okna našeho bytu, kterého si všimli v mém videu – pohled do ulice, nějaký nezaměnitelný detail – a byli schopni to rozeznat a najít. Prostě agenti 007.

Proto jsem si kladl otázku, jestli natočit rodinný dům zvenčí. A zrovna s tou otázkou v hlavě jdu vynést odpadky do popelnice, vyjdu z domu a najednou vidím na ulici před domem několik dětí. Všimli si zřejmě mého auta nebo Stánina auta, které mohli na našich videích vidět, a když jsem se zjevil ve dveřích, hned na sebe spiklenecky kývali a pokřikovali: „Já to říkal! Tady bydlí Tary!“ „Ty krásó! Je to on!“

Nejenže jsem byl v tu chvíli prozrazen, ale zároveň to byla i odpověď na otázku v mé hlavě. Dilema bylo vyřešeno. Informace nepůjde do šuplete „TABU“, ale pěkně na video. Klidně se svou novou adresou pochlubím.

Nebylo pochyb o rychlosti šíření zpráv na místní škole, protože další den přišlo dětí šest. Stály u brány a nahlas tam pouštěly má videa. Videá, která jsem dělal a dával na svůj youtubeový kanál, videa, která znám jako nikdo jiný. Zprvu mi to nedošlo. Myslel jsem, že jsem někde v ložnici nechal nahlas puštěné video. Až když jsem vykoukl do ulice, pochopil jsem, oč kráčí.

„No to je vážně dobrý!“ pomyslel jsem si. „Když to ví dalších šest kluků, dozví se to zanedlouho celá škola, a když to bude vědět celá škola, rozleze se to pak najednou dál a dál jako nějaký virus 😊.“

Lidi jsou prostě takoví. O informaci se rádi podělí. A já jim to nemám za zlé. Taky když se dozvím něco zajímavého, hned to jdu někam vyzvonit. Takže čemu se divit?

„Vím, kde bydlí Tary!“ To je přece strašně zajímavá zpráva. „Tak to řeknu dál. Wau! Fakt!“

Takže jsem video o tom, kde bydlím, ještě ani nenatočil, a už to bylo stejně venku. Už to všichni vědí. Děti z nedaleké školy, sousedi, a dokonce i kočky. Jedna k nám chodí na zahradu každé ráno! Vrní a šmíruje.

Chvilku jsem podezíral bývalou sousedku z bytovky, která hned vyzvíдалa, když se dozvěděla o našem stěhování.

„A kam? A kdy?“

A já se snažil mlžit, jak to jen šlo, ale stejně to ze mě ta mrcha nakonec vyloudila. Nejdříve jsem jí prozradil, že do Říččan. A ona hned zbystřila.

„Do Říččan? Přece jsme v Říččanech. A Říččany já znám!“

A tak jsem zase rezignoval a doplnil:

„Na kopec. Do baráku. Do té a té ulice!“

A ona se v tu chvíli šklebila od ucha k uchu a spokojeně přikyvovala a kulila přitom oči.

„Ahá! No tam já to znám! Tam přece bydlí doktor Melounek...“ spustila a já už víc nevnímal, co mi říká, jenom jsem si promítal, jak jsem opět neudržel jazyk za zuby a to, že jsem prozrazen, a jak budou u branky našeho domku co nevidět postávat skupinky fandů i nefandů.

Ježily se mi vlasy na hlavě. Ale proč jsem zase všechno vyzvonil? Musel jsem jí to všechno prozradit? No co, stalo se.

Takhle nějak to funguje, když je jedna část lidí zvědavá a ta druhá se zas „ráda“ o zajímavou informaci podělí.

Platí to všude. I u nás v Říčanech. Drby se v našem patnáctitisícovém městě šíří stejně rychle jako někde na malé vesnici.

Proto jsem se taky tenkrát okamžitě rozhodl. Natočím nové video! Video, ve kterém ukážu, kde a jak nově bydlím, podělím se o tuto supertajnou, bombastickou informaci se všemi, co se na mé příspěvky dívají a jsou po podobných informacích hladoví. Právě díky těmto lidem jsem si mohl nový rodinný dům dovolit. Jsem za to vděčný právě jim! Tak proto. Ať se to nemusí dozvídat nějak pokoutně.

Do tohoto roztomilého baráčku jsme se přestěhovali 23. září 2020.

Natočil jsem video pro své fanoušky a prozradil všem, kde nově bydlím, a to způsobem, který jsem považoval za správný – ze svého pohledu.

Nemohl jsem však vyzvonit všechno, snažil jsem se uchovávat si i nadále některá drobná tajemství, jenomže svět se o nich stejně postupně dozvídá. Kruci! Nedá se být přede všemi pořád ve střehu. Není možné hlídat si každé slovo, každou odpověď na dotěrnou, zvědavou otázku. Odhalím se raději sám. Tak to bude všechno mnohem snadnější.

„Takže lidi, tady bydlím!“

Teď už se nemusím zlobit na svou bývalou sousedku a už mě nepřekvapí, když u branky stojí hrstka mladých lidí a hlasitě přehrává má videa.

Takhle jsem se postavil čelem k dilematu, vyhrál jsem ten vnitřní boj. A dnes vidím, jak přílišně náročný bylo to věčný schovávání a zatajování věcí a faktů, které jsme se Stáňou drželi v šupleti „TABU“. Především ze Stánina rozhodnutí se šuple týkalo například zatajování obrázků obličeje naší milované dcerky a také jejího jména. Zůstalo to jedním z posledních tajemství, které jsme chtěli uchovat zatím jen pro sebe a úzký kruh nejbližších. Důvod byl

pochopitelný – snažili jsme se nás i naši dcerku, která je ještě maličká, uchránit od různých nenávistných výlevů od lidí, kteří by toho rádi a bez okolků zneužili. Bohužel jsou na světě lidé, co nás moc nemusí a nemají rádi. Dělali by z fotek hned různá „meméčka“, jak se tomu říká. To by třeba vzali nějaké nechutné obrázky a použili u nich obličej naší dcerky, aby nám všem ublížili. Takových zlých a škodolibých lidí je plný internet. Sakra!

Člověk se proto přirozeně snaží chránit to, co mu je nejcennější. Tolik věcí mu pluje hlavou, až by se z toho mozek zavařil.

Dnes to všechno ale vidím zase trochu jinak.

„Proč tak najednou?“ ptají se mě.

A já odpovídám: „Protože jsme se rozhodli, že to ustojíme! Hlupáky to brzy přestane bavit a mně se neskutečně uleví. Taky se mi dost zjednoduší práce. Třeba už nebudu muset tisíckrát opakovat záběry, ve kterých se objeví tvář naší dcerky, a taky ve střihně strávím méně času. Ten ušetřený čas pak budu moct strávit právě s ní a se Stáňou.“

Tohle je moje současné uvažování. Víím, že sdílet důvěrnosti, které by někdo jiný nesdílel, přináší mnohá rizika, ale bude to holt jen náš boj, můj a Stáni. Jsme na to už zvyklí a snad i dostatečně připraveni. Zatím jsme pokaždé tu první tsunami ustáli. Za tu dobu, co natáčím videa, ve kterých nemám problém o sobě i o Stáně říkat téměř všechno, víím, že pro mě a snad ani pro ni to zas takový problém nebude.

NEINFORMOVANOST ANEB JAK VZNIKAJÍ FÁMY

Už je to nějaký ten pátek, co jsem byl na YouTube v internetové talk show Real Talk a moderátorka se neustále chytala toho, co jsem na internetu říkal dva roky zpátky.

A já jí řekl: „Hej, ale kámo, co je? Dva roky zpátky měl člověk jiný přemýšlení. Uvažoval o stejné věci jinak než dnes! Takže mě nemůžeš chytat za dva roky starý slovo. Tenkrát jsem to cítil takhle, a teď to cítím jinak! Člověk přeci může za dva roky změnit svůj vlastní názor. Je to tvor přemýšlivý! Kdybych měnil fakta, tak neřeknu, ale bavíme se o názoru na věc. A ten se přeci mění!“

A když už se takhle zpovídám, mrzí mě i další věc. Vrcholem všeho je, když někteří „chytřáci“ troufale tvrdí, že naši dceru zneužíváme k tomu, abychom vydělávali peníze. To třeba když v rohu videa vidí na nějaké hračce logo našeho dlouholetého partnera. Malvik je obchod pro děti. Prodávají tam všechno možné od hraček přes kočárky a různé doplňky až třeba

po pleny. Ti lidi si naivně myslí, že nám za to Malvik platí. Asi proto, že o tom nic nevědí. Jenom si potřebují zchladit žáhu a vybit svou špatnou energii. My si s Malvikem dlouhodobě rozumíme, a proto když natáčíme s naší malou a jsou v záběru věci, se kterými si hraje nebo je používá, tak je označíme a třeba i doporučíme. Jenže žádné miliony korun za to neinkasujeme! Jo, ty produkty nám zůstanou. Ty, co jsou vidět, dostaneme právě za to, že jsme je ukázali a doporučili. Udělali jsme to však především proto, že jsme s nimi spřízněni, s jejich zbožím spokojeni a jsou prostě přima!

Mrzí mě neinformovanost lidí. O takových věcech se veřejně asi pořád málo mluví nebo snad vůbec, a kvůli tomu pak vznikají různé fámy. Ještěže existuje pár pořadů, jako je třeba právě Real Talk, kde lidi, co na to mají koule, mají možnost přímo odpovídat na přímé otázky. Díky tomu se ostatní dozví, jaká je skutečnost. Jak si kdo žije. Kolik si kdo dovede vydělat. Ale taky kolik je za tím třeba dřiny.

Sám jsem měl ještě nějaký čas zpátky takovýto názor: „Tohle je přece moje věc! Co je komu do toho, kolik vydělávám!“

Jenomže i na tyhle věci jsem změnil názor. Částečně. Dnes si za tím už tolik nestojím. Ono totiž, když se to lidem neřekne, mají pak své vlastní představy, a v drtivé většině zcela zkreslené a mylné. Myslí si bůhví co. Oni totiž vidí jenom to, že jsem si koupil auto nebo dům.

Tak si hned myslí: „Aha, tak ten si vydělává jako svině!“

Ale už neví, že za to vysněný auto jsem třeba vycáloval svý poslední peníze. Proto dnes připouštím i debatu na toto téma. Každá věc má svůj rub i líc. Jsem si třeba jistý, že kdybych zmínil, že jsem vydělal nějakou šílenou raketu, získal bych akorát spoustu dalších závistivých nepřátel. A těch, co by mi to přálo, by bylo pramálo. Tohle je špatná závist. Ne taková ta pozitivní, která dovede člověka motivovat k lepší činnosti. Aby si dokázal, že on to svede taky. A třeba i lépe! Že se pak bude mít stejně dobře. Bude mít kolem sebe hezké věci. To je inspirace. Jenomže takovéto „dobré“ závisti, motivace, inspirace je dnes pomálu.

Když čtu komentáře pod svými příspěvky, tak vidím, že lidi často nejsou schopni některé věci rozdýchat. Spíše si do úspěšného člověka potřebují rýpnout, bodnout, nějak mu ublížit.

Pro jiné lidi, pro ty, co jsou mi sympatičtější, je ten, kdo dokáže o všem mluvit, mnohem transparentnější a mají pocit, že nechce a ani nepotřebuje nic skrývat. Jsou schopni vidět dlouholetou práci, která za tím stojí. Nevnímají například „jenom videoklip“ – ty tři minuty –, ale vidí hodiny, dny a týdny práce nad ním strávené.

S reakcemi lidí na úspěch má problém většina úspěšných a veřejně známých lidí. Tím myslím i ty, kteří o tom nemluví a tváří se, že se jich to netýká.

Když jsem byl mladší a neměl jsem na internetu takové výsledky, vnímal jsem ty mega úspěšné lidi jako nějaké bohy. Viděl jsem je jako pro mě nedosažitelný cíl. Bral jsem je za něco víc než ostatní. A možná stejně tak, jak jsem je vnímal kdysi já, vnímají je i ostatní, co by úspěšní být chtěli, a zatím nejsou. Zdá se mi to přirozené právě proto, že já zažil, jaké je být „NIKDO“. Možná to zní blbě, ale tak jsem si tenkrát připadal – že támhleten je něco víc, protože je známý. Fotbalista, hokejista, herec nebo zpěvák. V koutku duše jsem toužil být stejně slavný jako on. Dostat se na jeho úroveň. A snad jsem taky měl u některých takový ten pocit, že to mají zadarmo.

Jenomže čím víc jsem do toho sám pronikal, sám něco budoval, musel jsem postupně měnit názor. Opět.

Došlo mi taky, že businesssem může být vlastně téměř vše, obchod, podnikání, marketing, sport, v podstatě každá činnost, pokud se dělá poctivě a chytře. Na všem se dá vybudovat jméno, značka – pro úspěch a slávu je ale třeba nesmírného úsilí. Člověk musí zvládnout nespočet věcí, bez nichž to nejde. Stojí to obrovské množství práce a času.

Až v tu chvíli si člověk uvědomí, že nikdo z těch známých lidí – ze kterých mnozí pocházeli z chudých poměrů – neměl na začátku vše naservírované na zlatém podnosu. Drtvivá většina neměla žádné ideální podmínky, a přesto dosáhli toho, že je dnes svět zná, hlavně svým nesmírným úsilím. Dnes jsou slavní. Ti, na které jsem se díval mnohdy skrz prsty, to neměli vždy lehké. Pochopil jsem, že nikdo nikomu nedá nic zadarmo. Proč by to taky dělal, když může pomoci sám sobě.

A pokud někdo zdědí majetky, tak je většinou rychle promrhá. Nebo když někdo vyhraje v loterii a neumí zacházet s financemi, dostane se pak do velkého průšvihů, když o ně přijde. Nakoupí si spoustu drahých aut a jiných nesmyslů, místo aby peníze investoval do nemovitostí, nebo do něčeho, co je zhodnotí. Jsem přesvědčen, že věci, které v životě dostaneš snadno, stejně snadno i ztratíš. To proto, že si jich pak tolik nevážíš. Přesně, jak se říká: „Lehce nabyl, lehce pozbyl!“

Je to jiné, když dlouhou dobu buduješ svoje podnikání nebo svou firmu od samého začátku. Pak si věcí dovedeš opravdu vážít. Jsou jako tvoje dítě. Chráníš je, co to jde. Nedovolíš nikomu, aby se ti o něj staral bez kontroly. Každý na to ale musí přijít sám. I já jsem do svého

businessu vzal na začátku člověka, od kterého jsem čekal pomoc, dokonce jsem chtěl, aby ho za mě řídil. Jenomže to nebyl dobrý nápad, protože on to cítil jinak. Zjistil jsem, jak snadno se dá firma přivést buďto na buben, anebo rovnou do krachu. Stačí pouze změnit její základní myšlenku a najednou je všechno špatně. Firma neslouží jenom pro pasivní příjem, on totiž ani žádný takový pasivní příjem, kterému by člověk nemusel věnovat alespoň minutu času a úsilí, neexistuje. Na všechno je třeba neustále dohlížet. Je to tvůj majetek, tvé finance a ty, pokud ti to není lhostejný, se o ně musíš starat. A taky je ke všemu třeba i trocha štěstí, kterému se musí jít naproti. Jinak se ten sen nestane skutečností, ale zůstane jenom snem.

VIZIONÁŘ

Kdysi jsem v jednom motivačním videu slyšel, že nejbohatším místem na planetě je hřbitov, protože tam najdeme vynálezy, o kterých jsme nikdy neslyšeli, nápady a sny, které se nikdy nestaly skutečností, naděje a touhy, které nikdy nikdo nenaplnil. Naprosto s tím souhlasím. Člověk má velké nápady, nápady za miliardy, ale když je nepřetvoří v realitu a nezačne krok po kroku makat na jejich naplnění, tak všechny zmizí jako pára nad hrncem. Existují mraky

geniálních nápadů, které by se měly realizovat. Pořád se dá vymyslet mnoho fantastických věcí. Objevit díru na trhu, zlepšovák, který usnadní lidem život. Mám pocit, že svět je stále na začátku, že se toho dá ještě hodně vynalézt.

Vizionáři jsou lidi, kteří se nebojí riskovat, nebojí se třeba i o všechno přijít během naplnění a realizace svých snů. Nebojí se, protože vědí, že i kdyby se to stalo, získají všechno zase zanedlouho zpátky. Oni se dovedou odrazit ode dna a vystoupat opět nahoru, mají to totiž správně nastavený v hlavě, a jsou tak odolní vůči neúspěchu.

„Co tě nezabije, to tě posílí,“ napsala Brené Brown ve své knize.

Z chyby je potřeba se ponaučit a už ji znova neudělat.

Někteří lidé, co nepodnikají, co neznají to úsilí, které za tím stojí, jsou hejtři. Třeba někdy i podnikali, ale zjevně jim to nešlo a už nepokračovali nebo se ještě neodhodlali. Právě ti nejčastěji píšou takové ty ošklivé komentáře typu: „Ty vyděláváš na dětech, zmetku!“

Občas je to ale fakt na palici... člověk musí být SILNÝ, aby to zvládl!